

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **Správa železnic, státní organizace**
IČO: 70994234
se sídlem Praha 1, Dlážděná 103/7

zastoupený Mgr. Tomášem Tyllem, advokátem
se sídlem Praha 1 – Nové Město, V Celnici 1040/5

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2/2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2019 č.j. MHMP 1628039/2019

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 9. 9. 2019 č.j. MHMP 1628039/2019 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 23.570,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Tomáše Tylla, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 9. 9. 2019 č.j. MHMP 1628039/2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 3 ze dne 17. 12. 2018 č.j. UMCP3 195859/2018 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobci uložena pokuta ve výši 100.000,- Kč za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 88 odst. 2 písm. j) zákona č.

114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon č. 114/1992“), kterého se žalobce dopustil tím, že nedodržel omezení činnosti vyslovené podle § 66 zákona č. 114/1992 Sb. rozhodnutím České inspekce životního prostředí č.j. ČIŽP/10/OOP/SR01/1404020.018/ 14/RPA ze dne 9. 6. 2014, změněným rozhodnutím Ministerstva životního prostředí č.j. 1839/500/14 ze dne 15. 9. 2014 (dále jen „rozhodnutí ČIŽP a rozhodnutí MŽP“), neboť v období od 29. 3. – 8. 4. 2016 na pozemku parc. č. 4428/1 v k. ú. Žižkov podél železniční trati při ulici Pernerova v Praze 3 pokácel bez povolení 17 kusů dřevin, čímž nedodržel stanovené podmínky pro výkon činnosti nerespektováním povinností uvedených v § 8 zákona č. 114/1992 Sb.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že prvoinstanční správní orgán správně dospěl k závěru, že žalobce ve výroku popsáním jednáním porušil povinnosti uložené rozhodnutím ČIŽP a rozhodnutím MŽP, tedy nedodržel omezení činnosti podle § 66 zákona č. 114/1992 Sb., čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 88 odst. 2 písm. j) zákona č. 114/1992 Sb. S ohledem na skutečnost, že od doby spáchání deliktu došlo ke změně právní úpravy obsažené v zákoně č. 114/1992 Sb., zabýval se žalovaný otázkou, zda by posouzení předmětné věci podle pozdějšího zákona ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod nebylo pro žalobce příznivější. V této souvislosti mimo jiné uvedl, že ustanovení § 88 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb., upravující lhůtu za správní delikty podle § 88 odst. 1 a 2 zákona č. 114/1992 Sb., se vzhledem k § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“) Sb., nepoužije. Proto je třeba aplikovat § 29 až 32 zákona č. 250/2016 Sb., a to včetně ustanovení § 32 odst. 2 tohoto zákona upravujícího přerušení promlčecí doby, podle něhož přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová. Jelikož podle § 32 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., platí, že byla-li promlčecí doba přerušena, zaniká odpovědnost za přestupek nejpozději 5 let od jeho spáchání, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100.000,- Kč, k zániku odpovědnosti za předmětný správní delikt nedošlo.
3. Žalobce v žalobě namítl, že během času zanikla trestnost správního deliktu, za který byl potrestán, neboť s ohledem na dobu tři a půl roku, která uplynula od kácení předmětných dřevin, mu již nemůže být za případný správní delikt uložena pokuta podle § 88 odst. 2 písm. j) zákona č. 114/1992 Sb. Vzhledem ke skutečnosti, že předmětné kácení bylo provedeno v období od 29. 3. – 8. 4. 2016, v době vydání napadeného rozhodnutí zanikla odpovědnost žalobce za spáchání protiprávního jednání. Žalobce dále uvedl, že ustanovení § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., lze považovat jako speciální vůči § 112 odst. 1 téhož zákona, což by v daném řízení znamenalo aplikaci lhůt podle zákona č. 250/2016 Sb. a s tím související prodloužení promlčecí doby odpovědnosti za předmětný přestupek. V případě, kdy je analogicky s trestním řádem dovozováno, že trestnost činu zahrnuje i negativní podmínku, tedy možnost postihu s ohledem na plynutí promlčecí lhůty, je ale na místě aplikovat právní úpravu, která vede k zániku trestnosti v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, a to bez ohledu na pravidlo obsažené v § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. V posuzovaném případě je proto třeba užít právní úpravy, která je pro žalobce jako pachatele správního deliktu příznivější, tedy úpravy obsažené v zákoně č. 114/1992 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2017. Tento názor je podpořen i rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 5. 1. 2018 č.j. MZP/2018/580/13,228. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předeslal, že dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., který podstatným způsobem modifikoval projednávání přestupků i dosavadních jiných správních deliktů. Je nepochybné, že odpovědnost za posuzované protiprávní jednání žalobce v době nabytí účinnosti rekodifikace přestupkového práva trvala. Bylo proto nezbytné zabývat se otázkou, jak se do projednávání předmětného protiprávního jednání promítnou přechodná ustanovení zákona č. 250/2016 Sb. Zásadní je v tomto směru ustanovení § 112 odst. 1 až 3 zákona č. 250/2016 Sb. Běh lhůt pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu řeší přechodná ustanovení zákona č. 250/2016 Sb., výslovně. Úmyslem zákonodárce zřejmě bylo vyloučit případy, kdy by odpovědnost v případě dlouhodobě projednávaných a dosud pravomocně neukončených řízení zanikla již okamžikem nabytí účinnosti nové právní úpravy. Žalovaný v této souvislosti odkázal na nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 19/93, který se zabýval situací, kdy odpovědnost za protiprávní jednání zanikne podle nové právní úpravy později, než by tomu bylo v případě dosavadní právní úpravy. Ústavní soud v něm mj. konstatoval, že: „*Otázka procesních předpokladů trestní stíhatelnosti vůbec a tím spíše otázka promlčení nepatří v České republice ani v jiných demokratických státech do oblasti těch základních práv a svobod principiální povahy, jež jsou podle článku 3 Ústavy součástí ústavního řádu resp. ústavního pořádku České republiky a tím nahrazují v jiných ústavách obvyklou kapitolu ústavy o základních právech a svobodách. (...) Listina základních práv a svobod v čl. 40 odst. 6 se zabývá tím, které trestné činy lze principiálně stíhat (totiž ty, jež byly vymezeny zákonem v době, kdy byl čin spáchán) a neupravuje otázku, jak dlouho lze tyto činy stíhat.*“
5. Žalovaný je přesvědčen, že byl povinen aplikovat přechodné ustanovení § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., a tedy použít na posuzovaný případ promlčecí lhůtu stanovenou v § 30 uvedeného zákona, včetně souvisejících ustanovení o běhu, stavení a přerušení promlčecí doby. Shrnul, že v posuzované věci bylo řízení o jiném správním deliktu zahájeno Úřadem městské části Praha 3 dne 12. 5. 2016. Správní orgán I. stupně nejprve dne 15. 6. 2016 pod č.j. UMCP3 061209/2016 uložil žalobci za předmětné protiprávní jednání pokutu, toto rozhodnutí však bylo zrušeno v odvolacím řízení rozhodnutím ze dne 16. 12. 2016 č.j. MHMP 2238151/2016/OCP-V-388R-64/Str a věc byla vrácena prvoinstančnímu orgánu k novému projednání. Správní orgán I. stupně znovu rozhodl dne 31. 7. 2017 pod č. j. UMCP3 067716/2017. Také toto druhé rozhodnutí bylo v odvolacím řízení zrušeno rozhodnutím ze dne 10. 5. 2018 č.j. MHMP 492881/2018. Třetí rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 17. 12. 2018 č.j. UMCP3 195859/2018 žalovaný potvrdil napadeným rozhodnutím. Z pohledu ustanovení § 32 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., tak došlo k přerušení a počátku běhu nové promlčecí doby dne 12. 5. 2016, 15. 6. 2016, 31. 7. 2017 a 17. 12. 2018. Žádné z výše uvedených dat nedělí období delší než tři roky, proto nemohlo v mezidobí ani dojít k zániku odpovědnosti za protiprávní jednání spáchané žalobcem. Celková maximální pětiletá promlčecí doba stanovená v § 32 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., uplyne až k 8. 4. 2021. V době vydání napadeného rozhodnutí tedy odpovědnost žalobce za jiný správní delikt trvala a žalovaný byl povinen rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumat a ve věci meritorně rozhodnout.
6. Žalovaný dodal, že žalobcem zmiňované rozhodnutí Ministerstva životního prostředí je pro posouzení věci bez právního významu, neboť právní názor vyjádřený správním orgánem v tomto rozhodnutí se vztahuje pouze k projednávanému případu, a nemá tak obecnou závaznost. Žalovanému nejsou známy okolnosti vydání tohoto rozhodnutí Ministerstva životního prostředí.

7. V replce k vyjádření žalovaného žalobce zdůraznil, že odkazovaný náleze Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 19/93 se týkal politicky chráněných deliktů. Ústavní soud v tomto nálezu uvedl, že nezbytnou součástí pojmu promlčení trestněprávního stíhání je vůle, snaha a ochota státu trestný čin stíhat. Žalovaný tak porovnává dvě zcela odlišné situace. V nynějším případě se řízení o přestupku vedlo mnoho let a k zániku trestnosti došlo nedbalostí žalovaného a jeho ledabylým přístupem ke správnímu řízení. Zánik trestnosti nyní posuzovaného činu způsobil výlučně žalovaný a žalobce nemůže nést odpovědnost za jeho nedbalost. Podle žalobce žalovaný uvedený náleze Ústavního soudu vytrhl z kontextu, neboť náleze se týkal nejzávažnějších zločinů komunistického režimu, které předchází režim odmítal stíhat. Nyní posuzovaná věc se týká 17 kusů náletových dřevin, kdy správní orgány svým zmateným přístupem nebyly schopny toto řízení pravomocně ukončit v zákonem stanovené lhůtě. Je zřejmé, že se jedná o naprosto nesouměřitelné kategorie, kdy žalovaný klade rovnítko mezi zločiny komunismu a správní delikt (který ostatně již deliktem není).
8. Žalobce dále uvedl, že judikatura Nejvyššího správního soudu je v otázce retroaktivity zákona konstantní, přičemž odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018 č. j. 4 As 96/2018-49, ze dne 27. 6. 2018 č. j. 4 As 114/2018-49 a ze dne 23. 5. 2019 č. j. 7 As 158/2018-37. Doplnil, že v rozsudku ze dne 28. 8. 2002 sp. zn. 4 Tz 44/2002 Nejvyšší soud uvedl, že promlčení trestního stíhání je jedním z důvodů zániku trestnosti činu a patří mezi tzv. negativní znaky trestnosti. Zanikla-li uplynutím doby nebezpečnost činu pro společnost, je důvodný i zánik trestní odpovědnosti za takový čin. Trestnost činu je nutno v souladu s ustáleným názorem teorie práva i soudní praxe chápat jako souhrn všech podmínek, na nichž závisí výrok o vině a trestu, tedy včetně podmínky promlčení. S ohledem na skutečnost, že úprava podmínek promlčení trestního stíhání patří do komplexu otázek trestní odpovědnosti, je třeba posoudit otázku, zda je určitý trestný čin promlčen či nikoli, i z hlediska časové působnosti trestního zákona podle zásad uvedených v § 16 odst. 1 trestního řádu a v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Zákaz retroaktivity nepříznivějšího zákona platí bezvýjimečně, Listina základních práv a svobod žádnou výjimku z tohoto zákazu nepřipouští. Z toho potom vyplývá, že je-li podle zákona jednou trestný čin promlčen, jeho dodatečné prohlášení za či nepromlčený nemůže znamenat opětovný vznik promlčením zaniklé trestní odpovědnosti, a to ani tehdy, stane-li se tak zákonem.
9. Žalobce dále uvedl, že od 1. 4. 2017 platí zákon č. 114/1992 Sb., ve znění provedeném zákonem č. 319/2016 Sb., kterým se mění zákon č. 266/1994 Sb., o dráhách. Novelizované znění zákona č. 114/1992 Sb., v § 8 odst. 2 mj. stanoví, že povolení není třeba k odstraňování dřevin za účelem zajištění provozuschopnosti železniční dráhy nebo zajištění plynulé a bezpečné drážní dopravy na této dráze. Skutková podstata, za kterou byla žalobci uložena sankce, již ke dni napadeného rozhodnutí není správním deliktem. Po novelizaci zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách provedené zákonem č. 367/2019 Sb., od 15. 1. 2020 platí novelizované znění § 10 odst. 3, podle kterého *„Stromoví a jiné porosty, které při svém pádu mohou zasáhnout do průjezdného průřezu dráhy, jsou stromovým ohrožujícím bezpečnost nebo plynulost drážní dopravy nebo provozuschopnosti dráhy.“*
10. Žalobce uzavřel, že podle současného znění zákonů jednání žalobce není správním deliktem a skácením 17 kusů dřevin podél železniční dráhy žalobce plnil prevenční

povinnost stanovenou v § 2901 NOZ, neboť odstraňoval zdroj nebezpečí definovaný zákonem.

11. V podání ze dne 4. 6. 2020 žalobce upozornil na to, že Ústavní soud nálezem sp. zn. Pl. ÚS 15/19 ze dne 4. 2. 2020 s účinností od 26. 2. 2020 zrušil ustanovení § 112 odst. 2 věty první zákona č. 250/2016 Sb. Dle žalobce je tak nepochybné, že jeho odpovědnost za posuzované protiprávní jednání zanikla, a to s ohledem na uplynutí tříleté prekluzivní lhůty stanovené v § 88 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb.
12. Žalovaný v podání, jímž reagoval na vyjádření žalobce ze dne 4. 6. 2020, uvedl, že nález Ústavního soudu Pl. ÚS 15/19 nemá retroaktivní působnost, a nemůže tedy bez dalšího způsobovat nezákonnost pravomocných individuálních správních aktů vydaných dle právních předpisů platných v době před stanoveným datem účinnosti uvedeného derogačního nálezu. Poukázal přitom na § 71 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, s tím, že dle této právní úpravy platí, že pravomocná rozhodnutí vydaná podle rušené právní úpravy zůstávají derogačním nálezem nedotčena, stanovená práva a povinnosti se však stávají nevykonatelná. Žalovaný setrval na názoru, že žaloba není důvodná, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonnou úpravou platnou v době jeho vydání, tedy v době, kdy odpovědnost žalobce za spáchané protiprávní jednání nadále trvala.
13. Při ústním jednání před soudem, které se konalo dne 9. 12. 2021, právní zástupce žalobce s odkazem na žalobu, repliku a podání ze dne 4. 6. 2020 navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný při jednání navrhl, aby soud žalobu zamítl, přičemž v podrobnostech odkázal na vyjádření k žalobě.
14. Soud při rozhodování vycházel zejména z následující právní úpravy:
15. Podle § 88 odst. 2 písm. j) zákona č. 114/1992 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2017 platí, že *orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 2 000 000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že nedodrží omezení či zákaz činnosti vyslovené podle § 66.*
16. Podle § 66 zákona č. 114/1992 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2017 platí, že *orgán ochrany přírody je oprávněn stanovit fyzickým a právnickým osobám podmínky pro výkon činnosti, která by mohla způsobit nedovolenou změnu obecně nebo zvláště chráněných částí přírody, popřípadě takovou činnost zakázat.*
17. Podle § 88 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb. ve znění účinném do 30. 6. 2017 platí, že *pokutu podle odstavců 1 a 2 lze uložit nejpozději do tří let ode dne, kdy k protiprávnímu jednání došlo.*
18. Podle § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., platí, že *na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.*

19. Podle § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., ve znění účinném do 25. 2. 2020 platilo, že *ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*
20. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
21. Žalovaný opřel své závěry o rozhodné právní úpravě, kterou je nutno aplikovat na nyní projednávanou věc, zejména o ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Soud při posouzení důvodnosti žaloby nemohl pominout skutečnost, že Ústavní soud nálezem ze dne 4. 2. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 15/19 zrušil větu první § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů pro rozpor s článkem 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. V uvedeném nálezu konstatoval, že trestností činu trestněprávní nauka a judikatura rozumí možnost, že pachatel určitého trestného činu bude uznán vinným a bude mu uložen trest či vyvozena trestní odpovědnost. Pod takto vymezený pojem trestnosti činu tedy spadají otázky jejího vzniku, trvání i zániku. Dle Ústavního soudu je nutno pod pojem trestnost zahrnout rovněž úpravu prekluzivních lhůt vedoucích k zániku odpovědnosti za delikt, který způsobuje zánik práva státu na potrestání pachatele. Je proto nutné posoudit, zda je úprava zániku odpovědnosti dle zákona o odpovědnosti za přestupky pro pachatele příznivější.
22. Nálezem ze dne 16. 6. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 4/20 pak Ústavní soud pro rozpor s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod zrušil i zbývající část ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, a to dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů. V tomto nálezu Ústavní soud dovodil, že „(j)e zřejmé, že v nyní posuzované věci, a v typově obdobných věcech, týkajících se (nejen) zániku odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu ve vazbě na novou právní úpravu v zákoně o odpovědnosti za přestupky, může nastat situace, že odpovědnost za správní delikt by podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, tedy že správní delikt by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen. V uvedeném případě je tedy nová právní úprava upravená v zákoně o odpovědnosti za přestupky posuzovaná jako celek, nesporně pro žalobce příznivější než předchozí právní úprava upravená v zákoně o silničním provozu (srov. též sub 5 až 7). Přejícné ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve znění nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 však výslovně ukládá, aby byla aplikována pro pachatele méně příznivá právní úprava. Proto bude třeba vždy v každém konkrétním případě srovnat právní úpravu přestupkového práva účinnou do 30. 6. 2017, a to nejen podle § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, nýbrž i úpravy speciálních promlčecích dob ve zvláštních zákonech (viz zejména tzv. změnový zákon č. 183/2017 Sb.) a podle obecných pravidel § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky určit, která úprava je pro pachatele (nyní) přestupku spáchaného do 30. 6. 2017 příznivější.“
23. Soud musel posoudit, zda právní úprava aplikovatelná na danou věc žalovaným ve smyslu § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., je pro žalobce příznivější.

24. V nyní projednávané věci bylo napadené rozhodnutí vydáno dne 9. 9. 2019, přičemž pokuta byla žalobci uložena za jednání, kterého se měl dopustit v období od 29. 3. 2016 do 8. 4. 2016. Pakliže byla nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 15/19 a ze dne 16. 6. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 4/20 zrušena právní úprava zakotvená v § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., která vyloučila aplikaci ustanovení § 88 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb., je nutno toto ustanovení aplikovat na daný případ. Aplikace § 88 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb., je totiž pro žalobce nepochybně příznivější než postup podle právní úpravy zakotvené v zákoně č. 250/2016 Sb., k němuž správní orgány obou stupňů přistoupily na základě (Ústavním soudem následně zrušeného) ustanovení § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb.
25. Argumentaci žalovaného, že nálezy, jimiž Ústavní soud zrušil zákonnou úpravu obsaženou v § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., nemají retroaktivní působnost, soud s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2003 č.j. 7 A 146/2001-29 nepovažuje za relevantní. Ve zmíněném rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Zruší-li Ústavní soud některé ustanovení zákona pro jeho neústavnost, odpovídá principu oprávněného očekávání, aby soud v přezkumném řízení zrušil rozhodnutí správního orgánu, které se o ně opírá. Při přezkoumání zákonnosti rozhodnutí proto správní soud není vázán ustanovením takto zrušeného zákonného ustanovení, ale musí dbát nálezu Ústavního soudu; v takovém případě není rozhodující, že napadené rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno ještě před tím, než Ústavní soud zákonné ustanovení zrušil.“* Jakkoli tedy obecně platí, že zrušovací nálezy Ústavního soudu mají účinky nikoli *ex tunc*, nýbrž *ex nunc*, nemůže správní soud při kontrole zákonnosti napadeného rozhodnutí přehlížet protiústavnost právní úpravy, k níž Ústavní soud ve svém nálezu dospěl, a to tím spíše, je-li přímým či nepřímým účinkem derogačního nálezu zánik odpovědnosti za přestupek (správní delikt).
26. Soud na základě shora popsaných úvah dospěl k závěru, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí odpovědnost žalobce za vytýkaný správní delikt zanikla, a to v důsledku právní úpravy obsažené v § 88 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2017, která stanovila maximální tříletou lhůtu, v níž jedině mohl správní orgán žalobci uložit pokutu za uvedený správní delikt. Napadené rozhodnutí však bylo v rozporu s tímto ustanovením vydáno až dne 9. 9. 2019, tj. po uplynutí tří let od doby, kdy mělo ke spáchání předmětného správního deliktu žalobcem dojít (29. 3. – 8. 4. 2016).
27. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil, jelikož bylo vydáno až poté, co odpovědnost žalobce za předmětný správní delikt zanikla. Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. je žalovaný právním názorem, který soud vyslovil, vázán. V dalším řízení bude žalovaný postupovat v souladu s právní úpravou zakotvenou v ustanovení § 86 odst. 1 písm. h) zákona č. 250/2016 Sb., podle které platí, že *správní orgán usnesením zastaví řízení, jestliže odpovědnost za přestupek zanikla*, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zruší analogicky podle § 97 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb. (viz § 112 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb. a contrario).
28. Pro úplnost soud dodává, že se pro nadbytečnost nezabýval změnou právní úpravy zákona č. 114/1992 Sb., na kterou žalobce poukázal v replice a která se promítla do novelizace ustanovení § 10 odst. 3 tohoto zákona, neboť posouzení této nové úpravy by nic nezměnilo na závěru o zániku odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt.

29. Návrh žalobce na doplnění dokazování rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 5. 1. 2018 č.j. MZP/2018/580/13,228 soud zamítl, neboť provedení tohoto důkazu by vzhledem k výše popsáným závěrům, k nimž soud dospěl, bylo pro posouzení věci samé nadbytečné.
30. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Procesně úspěšnému žalobci náleží právo na náhradu nákladů řízení spočívajících jednak v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč, dále v odměně za zastoupení advokátem ve výši 3.100,- Kč za jeden úkon právní služby podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to v rozsahu 5 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, replika k vyjádření žalovaného, podání ze dne 4. 6. 2020 a účast u jednání). Žalobci rovněž náleží náhrada hotových výloh podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, která činí 300,- Kč za každý úkon právní služby. Náklady právního zastoupení jsou dále tvořeny částkou 3.570,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše náhrady nákladů řízení, kterou soud žalobci přiznal, tak činí částku 23.570,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 9. prosince 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu